



Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1898/08
10.09.2008. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Predraga Trifunovića, predsednika veća, Vesne Popović, Jasminke Stanojević, Ljiljane Ivković-Jovanović i Zvezdane Lutovac, članova veća, u parnici tužioca P.V. iz B., čiji je punomoćnik I.S. advokat iz Z., protiv tužene M. V. iz B., čiji je punomoćnik I.V., advokat iz B., radi duga, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.br.15826/07 od 18.3.2008. godine, u sednici održanoj na dan 10.9.2008. godine, doneo je P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.br.15826/07 od 18.3.2008. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž.br.15826/07 od 18.3.2008. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tužioca i potvrđena presuda Petog opštinskog suda u Beogradu P.br.32231/05 od 15.1.2007. godine u stavu prvom izreke u celini, a kojom je odbijen tužbeni zahtev kojim je tužilac tražio da se obaveže tužena da mu isplati dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe 5.12.2005. godine do isplate i da mu naknadi troškove postupka, kao neosnovan, dok je rešenjem sadržanim u stavu drugom navedene presude, preinačeno rešenje o troškovima spora iz stava drugog presude i obavezan tužilac da tuženoj naknadi troškove parničnog postupka od dinara.

Protiv pravosnažne presude donete u drugom stepenu blagovremeno je izjavio reviziju tužilac pobijajući je zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pravilnost pobijane presude na osnovu ovlašćenja iz člana 399. ZPP, Vrhovni sud Srbije je našao da revizija tužioca nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a tužilac u reviziji određeno ne ukazuje na postojanje neke druge bitne povrede odredaba parničnog postupka koja može biti revizijski razlog iz člana 398. stav 1. tačka 1. i 2. ZPP.

Rev. 1898/08

-2-

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, presudom Petog opštinskog suda u Beogradu P.br.2726/90 od 30.1.2004. godine koja je postala pravosnažna 31.1.2005. godine utvrđeno je da je tužilac suvlasnik po osnovu

sticanja u braku sa tuženom na 649/1000 delova kuće kućni broj ... u ul. J.I., da se kuća sastoji od dva stana koje su stranke kupile 1983. godine, da po prestanku bračne zajednice stanove koristi tužena od 1990. godine tako što stan do ulice koristi za stanovnje, a drugi stan povremeno koristi zajednički sin stranaka za radionicu. Tužilac nikada nije tražio predaju u suposed svog suvlasničkog udela, tužena nikada nije izdavala ovu nepokretnost trećim licima niti je tražena fizička deoba po pravosnažnosti presude kojom su utvrđeni udeli stranaka u ovoj nepokretnosti.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilan je zaključak nižestepenih sudova da zahtev tužioca nije osnovan jer se tužena nije obogatila na račun tužioca niti je imala koristi od upotrebe tužiočevog suvlasničkog dela, pa nema mesta primeni člana 210. i 219. Zakona o obligacionim odnosima.

Za odluke su dati jasni i pravilni razlozi koje u svemu kao osnovane prihvata i Vrhovni sud.

Nije osnovano isticanje tužioca u reviziji o pogrešnoj primeni materijalnog prava.

U konkretnom slučaju, tužilac kao suvlasnik nije zahtevao deobu niti uređenje načina korišćenja zajedničke nepokretnosti, tužena kao isključivi držalac zajedničke nepokretnosti nije pozivala tužioca - drugog suvlasnika na sudržavinu zajedničke nepokretnosti. Tužilac kao drugi suvlasnik se pasivno ponašao, a u roku od 10 godina (za zastarelost) podneo je tužbu po osnovu sticanja bez osnova zahtevajući plaćanje naknade u visini zakupnine prema mesečnim prilikama. Po oceni Vrhovnog suda, tužilac kao suvlasnik nema pravo na naknadu jer bi to bilo u suprotnosti sa pravnom prirodom suvlasništva. Zakon o obligacionim odnosima u članovima 210. do 219. suvlasniku ovu naknadu ne priznaje. Po odredbi člana 14. stav 1. Zakona o osnovama svojinsko pravnih odnosa, suvlasnik ima pravo da stvar drži i njome se koristi zajedno sa ostalim suvlasnicima u skladu sa udelima ne vredajući prava ostalih. Međutim, kao i vlasnik, suvlasnik se svojim ovlašćenjem upotrebe može ali i nemora koristiti. U njegovom pasivnom ponašanju manifestuje se volja da se stvar ne koristi, pa samim tim pravo upotrebe prema potrebama automatski prelazi na drugog suvlasnika koji se u državini stvari već nalazi. Imajući u vidu izloženo dok se ne postigne sporazum između suvlasnika o uređenju načina korišćenja zajedničke nepokretnosti ili sudski ne odluči o načinu korišćenja ili deobi stvari, suvlasnik držalac na osnovu člana 210. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima nije dužan da naknadi

Rev. 1898/08

-3-

vrednost koristi koju je imao od upotrebe, jer privremeni eventualni prelaz koristi ima svoj osnov u pravnoj prirodi suvlasništva. Nema mesta ni primeni odredbe člana 219. Zakona o obligacionima, kako to pogrešno smatra tužilac, jer drugi suvlasnik ne koristi tuđu već svoju stvar, a ova odredba uređuje odnos između dva vlasnika, odnosno vlasnika i trećeg koji ima manje pravo svojine.

Kako je na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje pravilno primenjeno materijalno pravo, Vrhovni sud je odbio kao neosnovanu reviziju tužioca i odlučio kao u izreci primenom člana 405. ZPP.

Predsednik veća-sudija,

Predrag Trifunović